

1

Het begint donker te worden als Mus over het dorpsplein loopt en naar binnen gluurt bij de huizen waar licht brandt. Ze zou eigenlijk in de herberg moeten zijn. Die kreeg vanmiddag een nieuwe eigenaar en een nieuwe naam. Mus is nu de trotse eigenaar van De Huismus.

Terwijl daar een feestje aan de gang is, zoekt zij naar iemand die al de hele dag nergens te bekennen is. Venezuela. Net als De Buffel, Kwaadbaard en Kromme Karelkje maakt Mus zich grote zorgen over haar.

Na alle huizen gecontroleerd te hebben staat Mus bij de Noordelijke Poort en kijkt ze uit over het donkere land achter het dorp. In de verte brandt een lichtje. In een huis dat niet bewoond kan zijn. De eigenaar van de woning, Victor Verbassius, is namelijk drie weken geleden overleden. De professor had geen familie, en vrienden al helemaal niet. Zou Venezuela soms in zijn huis zijn? Maar waarom? Wat doet ze daar? En als Venezuela daar niet is, wie dan wel? Van al deze vragen wordt Mus zenuwachtig. Toch loopt ze die kant op.

Ze is bij het hek aangekomen dat om Victors huis staat

en gluurt tussen de spijlen door. Er staan stapels boeken voor de ramen, dus ze kan niet goed naar binnen kijken. Maar als ze een schaduw langs een muur ziet glijden, weet ze zeker dat er iemand in het huis is.

Mus loopt over het pad naar de voordeur. Die staat op een kier. Ze duwt hem net ver genoeg open om naar binnen te kunnen kijken. Het enige wat ze ziet zijn nog meer stapels boeken. Er klinkt gerommel, gestommel en geschuifel vanuit de woonkamer.

Ze glipt naar binnen en verschuilt zich snel achter een berg boeken bij de trap. Voorzichtig sluipt ze van stapel naar stapel, tot ze de woonkamer in kan gluren. Een vrouw pakt boeken op, bladert ze door en legt ze dan weer terug. Het is de vrouw die al de hele dag niet gezien is: Venezuela.

Als Mus haar mond opent om iets te zeggen, wordt ze ruw vastgegrepen. Ze wil schreeuwen, maar een grote hand bedekt plots haar mond en zorgt ervoor dat ze geen woord meer kan uitbrengen.

2

Mus haalt snel adem door haar neus. Dat moet wel, nu haar mond bedekt is met hand. Vieze, ruwe, zwetende hand. Ze kreunt zo hard als ze kan en probeert zich los te maken uit de greep van de vreemdeling.

Venezuela hoort de worsteling en draait zich om.

Mus stopt meteen met vechten als Venezuela haar aankijkt. Er is iets aan haar. Iets wat haar kippenvel bezorgt. Dan ziet ze wat het is. De ogen van de donkere vrouw zijn niet groen, maar zo zwart als een maanloze nacht.

‘Laat haar los,’ zegt Venezuela. Haar stem klinkt ook anders.

‘Maar ze was je aan het besluipen,’ zegt de man achter Mus.

Venezuela legt het boek weg dat ze op dat moment in haar handen heeft. Ze knippert een paar keer en dan zijn haar zwarte ogen weer groen. ‘Laat haar los,’ zegt ze met haar eigen stem.

De hand verdwijnt, waardoor Mus een grote hap lucht kan nemen. Ze draait zich om en ziet een nors gezicht met boos kijkende ogen. Ze herkent de man. Hij was een paar

weken geleden op *De Amorfe* en hielp de burgemeester bij de arrestatie van Salamander.

‘Mus,’ zegt Venezuela terwijl ze naar haar toe loopt, ‘wat doe je hier?’

‘Dat kan ik beter aan jou vragen.’

‘Laat ons even alleen, Soef.’ Venezuela gaat in de enige stoel zitten die niet bedolven is onder de boeken.

Soef twijfelt, maar na een knikje van Venezuela verlaat hij de woonkamer.

‘Wat doe je hier? Ben je aan het inbreken?’ vraagt Mus.

‘O, lieverd. Ik ben helemaal niet aan het inbreken.’

‘Wat doe je hier dan?’

‘Ik...’ Venezuela zoekt naar woorden. Dat zou in een huis vol boeken geen probleem moeten zijn, toch komt er weinig uit haar mond. Dan worden haar ogen een stuk donkerder. ‘Ik had een idee,’ zegt ze dan zachtjes. ‘Ik wilde iets voor je doen. Omdat je zo onder de indruk was van de bibliotheek op De Parasela leek het me mooi om van dit huis een plek te maken waar je boeken kunt lenen.’

Mus trekt een wenkbrauw op. Daarmee wil ze zeggen: *Jaja, ik geloof er niets van, maar ga door.*

‘Ik wilde je halen als ik klaar was. Maar helaas ben je er nu al achter gekomen. Verrassing! Welkom in de nieuwe bibliotheek van Zeeburgerdam.’

‘Waarom is Soef hier?’

‘Ik kan deze rotzooi toch niet in mijn eentje opruimen,’ zegt Venezuela met een grote glimlach.

Mus is allesbehalve tevreden met dat antwoord. ‘Dan vraag je De Buffel om hulp. Of Kwaadbaard. Desnoods Kromme Karelkje!’

Venezuela laat haar hoofd zakken. ‘Die zouden je met-

een vertellen wat ik van plan ben. Jullie hebben geen geheimen voor elkaar,' zegt Venezuela, met nadruk op 'jullie'.

'Waarom was je niet bij de opening van De Huismus?' vraagt Mus.

'Veel vragen.' Venezuela wrijft met haar vingertoppen over haar slapen. 'Veel te veel vragen,' zegt ze zachtjes. 'Zo weinig antwoorden.' Ze staat op.

'Wat is er met je aan de hand?' vraagt Mus voorzichtig.

Venezuela begint harder te wrijven. Mus doet een stapje naar voren.

'Blijf daar!' Venezuela's stem klinkt ineens weer raar. Haar gezicht is verscholen achter haar lange donkere lokken.

Dan kijkt Venezuela Mus weer liefdevol aan. Met haar eigen stem zegt ze: 'Mus, ga maar terug naar het dorp. Je mist je eigen feestje.'

'Ga je mee?' vraagt Mus hoopvol.

'Nee, ik blijf hier. Ik wil deze plek zo snel mogelijk opgeruimd hebben. Voor jou.'

'Oké,' zegt Mus, niet overtuigd. Ze draait zich om en loopt naar de voordeur. Onderweg passeert ze Soef, die met zijn armen over elkaar geslagen tegen de deurpost leunt en haar fronsend aankijkt.

'Zo, ik ga terug naar Zeeburgerdam,' zegt Mus tegen hem. 'Naar De Buffel. Die grote sterke reus. De vriend van Venezuela. Hij is vast benieuwd waar en met wie ze nu is.'

'Ké,' gromt Soef. 'Ga 't 'm dan vertellen.' Hij heeft weinig met klinkers.

'Ga ik zeker –' In plaats van het woord 'doen' klinkt er een knal. Soef heeft de deur in Mus' gezicht dichtgesmeten.

Als Mus over het tuinpad loopt, valt haar oog op een schuurtje in de tuin. Het is niet zo dat haar oog echt op het schuurtje valt, maar ze ziet het gebouwtje staan. Ze stopt en kijkt naar de ramen van het huis.

Venezuela staat in de woonkamer. Ze kijkt naar Mus.

Mus zwaait.

De vrouw doet traag haar hand omhoog. In plaats van terug te zwaaien wijst ze in de richting van het dorp.

Mus knikt. Maar ze is helemaal niet van plan om terug naar Zeeburgerdam te gaan. Niet voordat ze precies weet wat hier aan de hand is.

3

Als Mus wakker schrikt, heeft ze geen idee waar ze is. Pas als ze de koude grond onder haar billen voelt, herinnert ze zich dat ze in het schuurtje van Victor Verbassius is. Daar is ze in slaap gevallen tegen een stapel brandhout dat nooit meer gebruikt zal worden, behalve door de spinnen die eroverheen en tussendoor kruipen.

Ze doet de deur op een kier en ziet dat de nacht plaatsmaakt voor de dag. In het huis brandt geen licht meer.

‘Korstige krabben,’ fluistert Mus. ‘Ze zijn weg.’ Ze staat langzaam op. Niet omdat ze alle tijd van de wereld heeft, maar omdat haar hele lichaam koud en stijf is. Als ze een stap naar buiten zet, schrikt ze. De voordeur van het huis vliegt open en Mus kan nog net op tijd terug de schuur in glippen. Venezuela loopt voorop, Soef volgt haar met een dik boek onder zijn arm.

Om te weten welk boek ze hebben en wat ze ermee van plan zijn, zal Mus achter ze aan moeten gaan. Zodra het tweetal buiten gehoorsafstand is, sluipt ze de schuur uit. Ze is net bij het hek als ze zich iets realiseert, en ze loopt terug naar het huis. ‘Victor heeft zijn leven voor ons gege-

ven,' zegt ze zachtjes. Ze kijkt naar alle bordjes die op de openstaande deur gespijkerd zijn. Stuk voor stuk bedoeld om er bezoek mee op afstand te houden. Hij had een hekel aan visite. Dieven had hij nog veel erger gevonden. 'Van zijn spullen afblijven is wel het minste wat we kunnen doen,' zegt Mus. Dan trekt ze de voordeur dicht en hoopt ze dat er voortaan niemand meer naar binnen zal gaan.

Mus volgt Soef en Venezuela op een veilige afstand tot aan het dorp. Daar schuilt ze achter een boom en ziet net het tweetal via de Noordelijke Poort het plein op lopen. Zodra ze helemaal uit het zicht zijn, rent ze naar de poort. Er zijn al veel mensen op de been. Ze knijpt haar ogen samen en gluurt door haar blonde wimpers naar het drukke plein.

'Daar zijn ze!' mompelt ze. Soef en Venezuela staan aan de andere kant van het plein voor de kerk. Ze kijken om zich heen en Soef zegt iets tegen Venezuela. Zij knikt en volgt hem het steegje naast de kerk in.

Mus zet het op een rennen en zigzagt langs Zeeburgerdammers tot ze bij het smalle straatje is. Ze gluurt om het hoekje van de kerk. Er is niemand te zien. Dat is op zich niet vreemd bij een steeg. Het is meestal een plek waar je doorheen gaat en niet blijft hangen. Maar in dit geval is het raar. De steeg heeft namelijk wel een ingang, maar geen uitgang.

Mus ademt diep in en uit en loopt dan voetje voor voetje het doodlopende straatje in. Hoe verder ze komt, hoe stiller het wordt. Op een grote houten ton na is de steeg helemaal leeg.

Ze eindigt bij een muur en tast met haar handen over de

stenen. Geen deur. Zelfs geen geheime. Soef en Venezuela lijken in rook te zijn opgegaan.

Mus draait zich om en kijkt naar de ton. Ze fronsd als ze ziet dat het ding niet helemaal rond is. De achterkant, die tegen de muur van de kerk staat, is niet bol maar vlak. Mus bukt en ziet een kier tussen het hout en de stenen. Ze kan haar pink achter de ton haken. Ze trekt en kijkt dan verbaasd op; de ton komt los van de muur! Het gaat zo makkelijk dat ze het ding binnen een ademtocht verplaatst heeft. Dit is een geheime deur, die, nu hij eenmaal open is, een gat in de muur laat zien.

‘Hier zijn ze naar binnen gegaan...’ fluistert Mus. Niet alleen omdat het soms fijn is om dingen nog even te benoemen, maar ook omdat de donkere ruimte haar zulke nare kriebels geeft dat ze haar eigen stem wil horen.

Als haar ogen aan het duister gewend zijn, ziet ze een lange gang. Ze moet kiezen: alleen verdergaan of de anderen vertellen wat er aan de hand is.